

[Kirsten Lee]

unge skulle i arbejde. Vi skulle bare fortsat give dem passive ydelser og lade dem ligge hjemme på sofaen hele sommeren. Fremskridtspartiet kunne ikke medvirke, og så er der da ikke nogen grund til at invitere partiet til yderligere forhandlinger. Det havde meget bastant taget afstand. Jeg husker også, at der var visse bølger, der gik utrolig højt i Fremskridtspartiets gruppe den sommer, hvis man kan tro pressen.

Jeg bliver nødt til at have hr. Behnkes andet spørgsmål igen. Jeg kan ikke huske det.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Som det første skal jeg gentage mit andet spørgsmål til fru Kirsten Lee, nemlig hvordan det kunne være, at fru Kirsten Lee allerede i den pressemeddelelse, hun udsendte om offentlighedsloven af finanslovsforslaget, tilkendegav, at Det Radikale Venstre havde nogle ønsker, som ikke var blevet honoreret i forbindelse med finanslovsforslaget, og fru Kirsten Lee gentog dem i dag. Hvor er fru Kirsten Lees arbejdstøj, når det gælder om at finde besparelser og finansieringer for at undgå så stort et underskud på statens finanser?

Lad mig slå en ting klippefast: Når Fremskridtspartiet den 2. juni 1989 sagde fra over for det, der lå på bordet, var det, fordi det, vi ønskede, var, som jeg har udtrykt det i en debat med daværende arbejdsminister Dyremose i Morgenavisen Jyllands-Posten, at der blev indført nogle systemer, som fik de unge mennesker til helt at blive væk og ikke melde sig ved kassen og forlange penge.

Der var nogle glimrende eksempler på det bl.a. i et af de elektroniske nyhedsmedier forleden dag, nemlig at man indfører nogle systemer, som får de unge til helt at lade være med at komme og kræve penge, i stedet for at man indfører nogle systemer, hvor man bare teknisk overfører de unge fra den ene kasse til den anden og sætter dem til nogle tømme-våndpytteprojekter. Det mener vi ikke er ansvarlig politik. Tværtimod skal vi have – for at bruge det fortærskede udtryk – adfældsreguleret de unge mennesker til helt at holde sig væk, så de ikke kommer og forlanger at få noget udbetalt fra de offentlige kasser. Vi får aldrig udgifterne sat ned, hvis vi bare kalder ydelserne noget andet.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Jeg takker for at få tændt for associationscentret, og det var det ord, hr. Behnke brugte i første omgang, sammenhængende, der satte mig på sporet.

Jeg må også nok spørge: Sammenhæng, hr. Behnke, hvor kan vi se sammenhæng i Fremskridtspartiets politik? Vi har hørt Fremskridtspartiets politik med rette beklage sig over de 16 mia. kr. i underskud, der nok bliver endnu større, men samtidig plæderes der for skattelettelser. Skulle det bedre underskuddet? Jeg forstår ikke sammenhængen.

Mimi Jakobsen (CD):

Allerede i statsministerens åbningstale var der en omtale af det bebudede underskud på næste års finanslov, som også en hel del af debatten har drejet sig om allerede, selv om det måske er blevet rejst af partier, man egentlig ikke havde forventet det af, men det skal jeg vende tilbage til.

Statsministeren sagde nemlig, og jeg bliver nødt til at gå et afsnit tilbage for at sætte det ind i en sammenhæng: »Derfor skal underskuddet på betalingsbalancen bringes ud af verden.« Og så kommer det: »Det samme gælder underskuddet på statsfinanserne.«

Man kan kritisere statsministerens åbningstale efter politisk smag, men man kan i hvert fald ikke kritisere statsministerens evne til at fatte sig i korthed. Det må man sige.

CD er naturligvis enig i, at vi står over for en trangssituation, og vi er også udmærket klar over, at vi meget vel under de forhandlinger, der nu kommer i gang, kan komme til at acceptere forslag, som vi for et år siden ikke havde drømt om vi skulle acceptere. Det har vi prøvet før. Det er de mest underlige ting, man kan blive tvunget til, når nødvendighedens lov træder i kraft. Så det kan finansministeren godt tage som et tilsagn.

Statsministeren opremsede også i sin åbningstale en række ting, som regeringen mente man skulle gøre, og han opremsede noget, han ikke mente man skulle gøre. Jeg synes, der manglede en pind i det, statsministeren opremsede i rækken af ting, vi ikke skulle gøre, og den kunne passende have heddet: »– men nu skal vi heller ikke gå hen og blive fanatiske«, for det synes jeg egentlig godt man kan sige om regeringen.